

Sygn. akt III KK 100/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie T. K.

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok łączny i na podstawie art. 572 k.p.k.
umarza postępowanie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w B. – na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. – połączył wymierzone T. K. z osobna i podlegające wykonaniu: karę 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 czerwca 2013 r. w sprawie II K .../14, z karą łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 października 2016

r. w sprawie II K .../16 i orzekł wobec skazanego karę 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony.

Kasację od powołanego wyżej orzeczenia na korzyść skazanego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżając wyrok łączny w całości i zarzucając: „rażące i mające wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dowolne uznanie, z pominięciem wyników postępowania wykonawczego w sprawie o sygn. akt II K 154/13, że kara 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 154/13, podlega wykonaniu, podczas gdy Sąd Rejonowy w B. w dniu 28 kwietnia 2017 r. uchylił postanowienie o zarządzeniu wykonania kary i umorzył postępowanie wykonawcze, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia art. 572 k.p.k., poprzez wydanie wyroku łącznego pomimo braku warunków wskazanych w art. 85 § 1 i 2 k.k.”.

Przy tak sformułowanym zarzucie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania – na podstawie art. 572 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść skazanego T. K. jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodzić należy się ze skarżącym, że procedujący w przedmiocie wyroku łącznego Sąd Rejonowy w B. w sposób rażąco naruszył powołane w zarzucie przepisy procedury karnej, a w pierwszym rzędzie art. 410 k.p.k.

Oczywistym wszak jest, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W niniejszym postępowaniu tak się jednak nie stało. Sąd *meriti* dysponował wprawdzie aktami spraw II K 575/16 i II K 154/13 Sądu Rejonowego w B. wraz z aktami wykonawczymi, w rzeczywistości nie uwzględnił jednak całości dokumentacji w aktach tych zgromadzonej.

Z dokumentacji tej wynika natomiast, że wyrokiem tego Sądu z dnia 14 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 154/13, T. K. uznany został za winnego popełnienia w dniu 5 stycznia 2013 r. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., w którym wartość zniszczonego mienia określona została na kwotę 480 zł i za to skazany na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem

jej wykonania na okres próby 5 lat, oddaniem w okresie próby pod dozór kuratora oraz zobowiązaniem do naprawienia szkody. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 22 czerwca 2013 r.

Orzekając wyrok łączny Sąd *a quo* dostrzegł fakt zarządzenia – postanowieniem z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II Ko 850/17 (II K 154/13) – wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności wymierzonej powołanym wyżej wyrokiem, co wynika z części dyspozytywnej jego orzeczenia, przeoczył natomiast, że postanowienie powyższe na podstawie art. 24 § 1 k.k.w. zostało uchylone postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K 154/13 (k. 171 teczeki dozoru), a następnie tymże orzeczeniem postępowanie w przedmiocie wykonania kary na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. umorzono z uwagi na przedawnienie.

W tym stanie rzeczy oczywistym jest, że nie było możliwe objęcie węzłem kary łącznej kary 7 pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. II K 154/13 z karą łączną orzeczoną w sprawie o sygn. II K 575/16 za czyny z art. 289 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k. (5 miesięcy pozbawienia wolności), gdyż podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być wyłącznie kary podlegające wykonaniu (art. 85 § 2 k.k.), taką natomiast po wydaniu prawomocnego postanowienia z dnia 28 kwietnia 2017 r., kara 7 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie o sygn. akt II K 154/13, już nie była. Prawidłowe dostrzeżenie przez Sąd Rejonowy w B. powyższych zaszłości (brak warunków z art. 85 § 2 k.k.), powinno więc skutkować postanowieniem o umorzeniu postępowania stosownie do dyspozycji art. 572 k.p.k. Skoro tak się nie stało, konieczne był wydanie tego rodzaju orzeczenia przez Sąd Najwyższy po wcześniejszym uchyleniu dotkniętymi i wskazanymi w kasacji wadami wyroku łącznego.

Na marginesie, gdyż nie ma to znaczenia dla samego rozstrzygnięcia wydanego przez sąd kasacyjny, zauważyć należy, że podstawą braku możliwości wydania wyroku łącznego w tej sprawie poza wskazanym wyżej, i trafnie dostrzeżonym przez Rzecznika Praw Obywatelskich uchybieniem, powinien być również, brak możliwości połączenia kary orzeczonej za wykroczenie z karą orzeczoną za przestępstwo. Tego rodzaju skutek byłby bowiem konsekwencją poprawnego zastosowania w postępowaniu wykonawczym w pierwszym rzędzie

przepisu o kontrawencjonalizacji wynikającego z dodanego – z dniem 21 marca 2015 r. – ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) art. 2a § 1 k.w. Nie powoduje on zmiany prawomocnego skazania za przestępstwo na skazanie za wykroczenie, a wyłącznie zmianę skazującej za przestępstwo kary pozbawienia wolności na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, co przy wykroczeniu z art. 124 § 1 k.w. jest możliwe.

Kierując się powołanymi wyżej względami Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

r.g.